

meget enkeltlaaende Tilfælde, som Enhver fra sin Esfaringskreds kan fremdrage. Men selv om noget Saadant ikke en enkelt Gang, saa kan man dog virkelig ikke derpaa grundlægge en ny Lovgivning og betragte det som noget Umindeligt. Man kan indrette Lovgivningen som man vil i den Henseende, der vil dog altid af smilbe Hoveder kunne findes Udvei til at illudere Lovbestemmelserne, og enten man vælger Fødestedet eller Opholdskommunen, vil der altid kunne findes Leilighed til en enkelt Gang at stille sig af med den Fattige og til at vælte Byrden fra sig. Jeg tror virkelig, og nu mere end nogenstunde, da Kommunerne have faaet mere Oreb paa at styre deres Fattigvæsen end tidligere, hvor det alene forterede under en enkelt Embedsmand, at Kommunerne Bestyrelse ville indse sig for at gribe til uhæderlige Midler for at stille sig af med Fattige og vælte Byrden over paa en anden Kommune. Men i alt Fald er det vist, at selv om saadanne Forhold virkelig oftere skulde være tilstede i Landets Kommuner, ville disse 4 Maanedes Frist paa ingen Maade kunne hjælpe til at forhindre, at en saadan Fordrivelse kunde finde Sted, da det kun vilde være et Regnestykke, om det dog ikke vilde være billigere at understøtte en Mand i 4½ Maaned i en anden Kommune, end maaste at komme til at understøtte ham i mangfoldige Aar. Men jeg tror, som sagt, ikke at man bør lægge saa megen Vægt paa disse enkelte Tilfælde, der ere forekomne, at det kommer til at spille en afgjørende Rolle ved Bedømmelsen af, hvilket af disse Systemer man bør vælge. Det er desuden ikke saa let, saaledes som det er blevet sagt, jeg tror af den erede Ordfører, at faae en Person bort fra Kommunen. Dette kan dog ikke ske uden hans egen Medvirkning. Efter de Regler, som gjælde, og som ogsaa skulle vedblive at gjælde, er det ikke nok, at en saadan Mand reiser til et andet Sted; det maa jo kunne ses, at han reiser for at blive i den Kommune, hvor han kommer hen, uden at ville vende tilbage, ellers har hans Ophold der ikke nogen Betydning til at afbryde det tidligere Ophold, og dette ligger jo dog ikke saaledes i Fattigbestyrelsens egen Haand, at denne med Lethed kan faae truffet en saadan Foranstaltning.

Ussing: Jeg har tænkt mig, at det kunde gaa Flere, som det er gaaet mig, at de ikke vilde føle sig tilfredsstillende ved noget af de Systemer for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, som her foresligger til Afstemning dels fra Flertallets dels fra Mindretallets og fra Regeringens Side. Det er derfor jeg har fundet mig foranlediget til at give Thinget Leilighed til ved en Afstemning at udtale, om det ikke skulde foretrække det System, der nu gjælder, kun med den Forandring, at Tiden forlænges fra 5 Aar til 10 Aar. Jeg har foreslået denne Forlængelse, fordi dette Tal forekommer

baade hos Flertallet og i Regeringsforslaget, samt hos Mindretallet, ligesom derhos jo ogsaa tidligere ofte er blevet udtalt Ønsker om Forlængelse af den Tid, som nu er den, der er tilstrækkelig til Erhvervelse af Forsørgelsesret. Det er derfor, jeg har valgt den Tid; men jeg tilstaa, at selv med Bibeholdelsen af den nuværende Tid af 5 Aar tror jeg, at jeg vilde foretrække det System, vi nu have, fremfor noget af dem, der ere bleve bragte i Forslag. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet af Mindretallet, og som i overmaade Meget nærmer sig Regeringsforslaget, skal jeg bemærke, at jeg er i nogen Tvivl, om der ikke hersker en vis Uklarhed med Hensyn til Betydningen af dette Forslag. Jeg tillod mig allerede ved denne Sags 1ste Behandling at henlede Opmærksomheden paa, at saaledes som § 23 i Lovudkastet er affattet, kan man ikke sige, at der erhverves nogen egentlig Forsørgelsesret ved det 10aarige Ophold i en Kommune, uagtet den følgende Paragraf udtrykker sig, som om der erhvervedes en virkelig Forsørgelsesret derved. Jeg tillod mig derfor at henvende et Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om det virkelig var Meningen, at den Bedkommende, naar han i 10 Aar havde opholdt sig i den paagældende Kommune, skulde beholde denne Kommune som Forsørgelsessted, indtil han ved et senere 10aarigt Ophold i en anden Kommune erhvervede Forsørgelsesret der, og dette besvarede den høitærede Minister saaledes, at Løsteh var den, at en paa den Maade, som Paragrafen angiver, erhvervet Forsørgelsesret for bestandig afbryder den Forsørgelse, som begrundes ved Fødestedet. Ja, dersom dette virkelig kunde udledes af Lovudkastets Paragraf og af Mindretallets Paragraf, saa vilde i Virkeligheden Lovudkastets og Mindretallets Forslag ikke være væsentlig forskellige fra, hvad jeg har bragt i Forslag, men det er det, jeg paa ingen Maade kan antage, thi der kræves jo, for at den Paagældende ved det 10aarige Ophold skal erhverve Forsørgelsesret paa det Sted, hvor han har opholdt sig, en dobbelt Betingelse, baade at han har haft et saadant Ophold, og tillige at han opholder sig der paa den Tid, da Trangen indtræder. Denne sidste Betingelse medfører i mine Dine med fuldstændig Nødvendighed, at man maa sige, at han slet ingen Forsørgelsesret erhverver, og navnlig afbrydes ikke, som den høitærede Minister sagde, ved det 10aarige Ophold for bestandig den tidligere Forsørgelsesret, som han har erhvervet i Fødestedet. Forholdet vilde efter min Formening stille sig saaledes, hvis Mindretallets eller Regeringens Forslag gik igennem, at en Kommune ganske rolig kunde lade en Person blive i 10, ja i 20 Aar, men saasnart den opdagede, at der var nogen Udsigt til, at denne Person maatte komme paa Fattigvæsenet, havde den blot at foranledige, at han flyttes til en Nabo-kommune, og naar han saa i denne Nabo-kommune